

מ"ת 1326/01/18 - מדינת ישראל נגד תאמר בדארנה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו
מ"ת 1326-01-18 מדינת ישראל נ' בדארנה (עציר)
1323-01-18
מספר פל"א 1689/2018
17 ינואר 2018

לפני כבוד השופטת אסתר טפסה-גרדי
המבקשת מדינת ישראל

נגד
המשיב תאמר בדארנה (עציר)

נוכחים:

בא כוח המבקשת - עו"ד עווידה

המשיב - הובא

הסנגור - עו"ד איברהים כנעאנה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ראיות לכאורה:

עיון בחומר החקירה שהוגש לעיוני מעלה כי יש די ראיות לכאוריות להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום.

אפנה תחילה לדו"חות הפעולה של השוטרים.

מדו"ח הפעולה של רס"מ קבלאן זוהר עולה כי בסמוך לתחנת סמים, בכפר ג'דידה-מכר, הבחין השוטר ברכב שעצר, ממנו ירד המשיב ונכנס לתחנת הסמים. המשיב חזר לרכב, ובשלב זה שתי ניידות התקדמו לעברו ועצרו אותו לבדיקה. נתפסה עליו שקית ניילון שקופה ובתוכה חומר החשוד כסם. לאחר בדיקה במסוף התברר כי המשיב פסול מנהיגה ורישיון הרכב אינו בתוקף.

דו"חות הפעולה של השוטרים האחרים חזרו על השתלשלות הדברים, אך מסרו פרטים נוספים לעניין נהיגת המשיב ברכב.

מדו"ח הפעולה של רס"ר עבד אל חק חסאן עולה כי כשהמשיב חזר לרכב, הוא התיישב ברכב "ובא להתניע". בשלב זה רס"ר חסאן ושותפו, ראתב, הגיעו אליו ותפסו אותו. השוטרים הודיעו לו כי הוא עצור בגין שימוש בסמים, שימוש עצמי ונהיגה בפסילה.

מדו"ח הפעולה של רס"ב נסר אל דין ראתב, עלה כי מהרכב ירד "בחור שהיה לבד ברכב והוא זה שנהג ברכב... כיבה את הרכב ונכנס לתחנת הסמים". כן צוין כי המשיב מודע לכך כי הוא נהג בפסילה ועומד כנגדו מאסר מותנה. צוין כי הוצע לו לעבור בדיקת שתן ודם אך הוא סרב. כן צוין כי הוא מכחיש כי נהג ברכב וטען כי חבר שלו נהג. כשהתבקש לומר מי החבר ואיפה הוא, טען שהוא הלך לבקר חבר והוא נתן שם של חבר. השוטר ציין: "אנחנו הבחנו כי הוא זה שנהג ברכב והיה לבדו".

הודעתו של המשיב גם היא מבססת את הראיות לכאורה הקיימות בתיק לעניין נהיגתו ברכב בזמן פסילה וללא רישיון נהיגה מעולם:

כשנשאל היכן ישב ברכב כשהשוטרים הגיעו אליו השיב: **"צמוד לדלת הנהג"** (עמ' 2, ש' 32).

כשנשאל האם ידוע לו כי הוא פסול מנהיגה השיב בחיוב: **"כן אני יודע שאני בפסילה שנה וחצי ויש לי על תנאי"** כשנשאל מדוע הוא בפסילה השיב: **"כי נהגתי ללא רישיון נהיגה"** (עמ' 3, ש' 42-25).

כשנשאל האם יש לו רישיון נהיגה, ביטוח לרכב ורישיון רכב השיב בשלילה (עמ' 4-3 לפרו', ש' 68-77).

בנוסף מסר המשיב בחקירה כי נסע לכפר מכר ג'דידה עם חברו, בלאל נאסר, אך כשהשוטרים עצרו אותו הוא לא היה עמו, ועזב כבר (עמ' 2, ש' 15-26).

כשנשאל מי נהג ברכב השיב: **"אמא וכולם נוהגים ברכב"** (עמ' 2, ש' 30).

הודעתו של נסאר בלאל, חברו של המשיב, תומכת אף היא בקיומן של הראיות לכאורה.

מההודעתו עולה כי המשיב נהג ברכב. וכך, לדבריו: **"תאמר היה באוטו. היה יושב מקדימה בצד ימין שליד הנהג. פה בקטע הזה אני לא יודע למה עשה ככה באמת פשוט לקח את האוטו עלה על ההגה ונהג לא יודע לאן אמר לי דקה ויצא מהתחנה... ואני לא יודע לאן נהג עם הרכב ושמעתי תפסו אותו המשטרה עם הרכב"** (עמ' 2, ש' 4-6).

כשנשאל האם כשהמשיב נהג ברכב האם היה לבד השיב: **"הוא היה באוטו לבד"** (עמ' 2, ש' 20-21). כשנשאל לאן נסע המשיב עם הרכב, השיב: **"חוזר כאילו שמאלה לכפר ג'דידה מכר איפה שהדרך שם"** (שם, ש' 22-23). ובהמשך, כשנשאל מדוע הרשה לו לקחת את הרכב ולנהוג כשהוא יודע שהוא פסול מנהיגה, השיב: **"כן אבל לא ראיתי אותו אני עליתי על האופנוע... הוא עלה ונסע..."** (שם, ש' 28).

ממזכר של השוטר ראתב נסראלדין עולה כי המשיב סרב לבצע בדיקת דם לשכרות, זאת לאחר שהוסברה לו חזקת

הסרוב, לפיה, סרוב לבדיקה ייחשב כמי שנהג תחת השפעת סמים, והוא צפוי בשל כך לעונש של פסילה לשנתיים.

ממזכר נוסף של השוטר נסראלדין עולה כי המשיב ביקש מהשוטר להוציא את מספר הטלפון של חברו, בלאל, על מנת לשוחח אותו ולשאול אותו מי נהג ברכב מאחר שטען כי חברו נהג ברכב. השוטר מסר למשיב את הפלאפון שלו, על מנת שיוציא את מספר הטלפון של בילאל, והמשיב החל להתכתב עם בילאל על מנת שבילאל יגיד כי הוא נהג ברכב.

משני מזכרים נוספים שרשמו השוטרים אמג'ד קאדי ואוסאם חרב עולה כי בסמוך לתחנת הסמים נתפס המשיב כשעליו חומר החשוד כסם מסוג מריחואנה.

כן צורף לתיק החקירה מסמך ממשרד התחבורה לפיו המשיב אינו מופיע בקובץ מחזיקי רישיונות נהיגה וכי הוא מצוי בשלילת רישיון נהיגה.

ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, עם זאת טען לכרסום בראיות.

לשיטתו, מהודעתו של נסאר בילאל, חברו של המשיב, עולה כי הוא נהג ברכב בתחילת הנסיעה, מערובה עד כפר יאסיף. בשלב זה, בו הרכב עצר, המשיב טוען כי הוא הלך ברגל לתחנת הסמים וחזר ברגל למקום בו היה הרכב, היינו, המשיב לא נהג ברכב, ומי שנהג ברכב בפועל זה חברו.

לעניין העבירה של סרוב לבצע בדיקת דם, טוען הסנגור כי טרם הבקשה לבצע בדיקת דם, היה על השוטרים להזהיר המשיב כי אם יסרב לבצע הבדיקה הוא מבצע עבירה פלילית נוספת של סרוב להיבדק, והמשיב לא הוזהר על כך.

עילת מעצר - מסוכנות:

מסוכנותו של המשיב בנהיגה נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, מהצטברותו וכן מעברו הפלילי והתעבורתי.

ברע"פ 3149/11 רסאם נ' מדינת ישראל, (מיום 15.5.11), עמד בית המשפט על הסיכון הטמון בנהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם:

"נהיגה ללא רישיון היא "איום נע" על נוסעי הכביש וכמובן על הנוהג ומשפחתו, ויאה לה ענישה של ממש, גם לצרכי הרתעה, לא כל שכן למי שכבר כשל".

ובתת"ע 9198-10-15 מדינת ישראל נ' נור הוסיף ביהמ"ש לעניין זה:

"מי שנוהג ללא רישיון נהיגה מעולם הוגדר על ידי בית המשפט העליון כ"איום נע" היות ובנהיגתו הוא מהווה סכנה ממשית ומוחשית לעוברי הדרך שכן לא הוכשר ולא הוסמך לנהיגה מעולם ונוהג בכלי תחבורה שעלול ברגע להפוך לכלי משחית כנגד כל הסובבים אותו. מי שנוהג כך מספר פעמים ואף נעדר ביטוח חובה לנהיגתו מעיד על עצמו כמי שמורא הדין אינו עליו."

ברע"פ 2221/11, הראל נ' מדינת ישראל (לא פורסם), עמד כב' השופט רובינשטיין על המסוכנות הנלמדת מנהיגה בזמן פסילה:

"נהיגה בזמן פסילה אינה סטירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש".

וכן דברי כב' השופט לוי ברע"פ 6115/06 מ"י נ' מוראד אבו לבן (08.05.07):

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

בענייננו, המשיב לא הוציא רישיון נהיגה מעולם. לחובתו 4 הרשעות קודמות בתעבורה, לרבות, עבירה של נהיגה בפסילה ו - 3 עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה כלל, מיום 26.4.17, שאוחדו בתיק 8857-12-16. לעבירות אלה לוותה עבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו. בגין עבירות אלה עומד ותלוי כנגד המשיב מאסר מותנה בן 5 חודשים למשך 3 שנים, מיום 26.4.17, נגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל מיום 30.11.16, פסילה בפועל לתקופה של 18 חודשים, פסילה מותנית של 8 חודשים למשך 3 שנים וקנס.

מהאמור עולה כי גם עונשים כבדים שהוטלו על המשיב לא הרתיעוהו והמשיב שב לאחוז בהגה, ללא שהוציא רישיון נהיגה וכשהוא פסול.

בנוסף למשיב עבירות בגין אי ציות לתמרור (חניה באדום-לבן), מיום 12.8.17, ועבירת מהירות, מיום 2.1.17.

אם לא די בכך, למשיב רישום פלילי הכולל מלבד העבירה של הפרעה לשוטר מיום 26.4.17, 2 עבירות של היזק לרכוש במזיד, פציעה והפרעה לשוטר, מיום 17.2.16, בגין נדון למאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים ו - 8 ימים ומאסר מותנה של 6 חודשים למשך 3 שנים. בנוסף לחובתו עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד מיום 5.1.16, בגין נדון למאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים למשך שנתיים וכן עבירה של הפרת צו ביהמ"ש שנועד להגן על אדם, מיום 29.12.14, בגינה נדון למאסר מותנה למשך חודשיים לתקופה של 3 שנים.

התנהגותו של המשיב מעידה על זלזול בצווי בית המשפט ועל מי שמורא הדין לא חל עליו.

העבירות בהן נחשד המשיב - נהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם, נהיגה בפסילה וסירוב להיבדק בדיקת שכרות, הן מעבירות התעבורה החמורות, ומקימות עילת מעצר בגין מסוכנות. נכונים הדברים ביתר שאת, כאשר מדובר בעבירות חוזרות, כשמאסר מותנה בר הפעלה תלוי ועומד נגדו, וכן על רקע מעורבות בביצוע עבירות בתחום הפלילי.

חלופת מעצר

על פי סעיף 21 (ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 [להלן: "חוק המעצרים"], על בית המשפט לבחון בשלב זה האם ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה, שפגיעתה בחירות המשיב הנה פחותה.

אכן צודק הסנגור בצינו כי ככלל אין להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה, אלא במקרים חריגים בלבד. לעניין זה ראו דברי כב' השופט ג'ובראן בבש"פ 9524/07 אושרי ועקנין נ' מ"י (18.11.07):

"אכן על פי רוב, ניתן להפיג מסוכנות של נאשם בעבירות תעבורה באמצעות חלופת מעצר ואך לעיתים רחוקות יורה בית המשפט במקרה כגון זה על מעצר עד תום ההליכים... אולם יש ובית המשפט יתרשם הן מאופי העבירה והן מעברו של הנאשם, כי נשקפת ממנו סכנה לביטחון הציבור ולשלומו אשר לא ניתן לאיין אלא באמצעות מעצר עד תום ההליכים"

הסנגור סבור כי ניתן לאיין המסוכנות הנשקפת מהמשיב בחלופת מעצר של מעצר בית מלא, בביתו, בפיקוחם של אמו ואחיו. לצורך כך העיד את המפקחים המוצעים.

מעדויות השניים עולה כי הם כלל אינם מודעים לכלל העבירות לכאורה בגינם נעצר המשיב. כך, כשנשאל האח בדיון הראשון אליו הוזמן, מדוע אחיו עצור, השיב כי הוא אינו יודע על מה הוא עצור (עמ' 6 לפרו', ש' 20). בדיון השני, כשנחקר בשנית על כך, השיב כי זה עצור בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה בלבד (עמ' 9 לפרו', ש' 25-27).

כשנשאלה האם שאלה דומה השיבה כי בנה עצור בגין נהיגה ללא רישיון נהיגה וכשנשאלה האם ידוע לה על עבירות נוספות בגין הוא מואשם, לרבות עבירה של נהיגה תחת השפעת סמים, השיבה שהיא אינה יודעת (עמ' 8 לפרו', ש' 21-23, ש' 24-25).

המבקשת טענה כי המפקחים המוצעים אינם מהווים דמות סמכותית עבור המשיב, שניהם לא ידעו את מכלול העבירות בהן הואשם המשיב, שניהם מתגוררים עמו ועד היום לא עשו מאום למנוע המשך נהיגתו. יתירה מכך, לדבריה, המקום המוצע לחלופה, ביתו של המשיב, אינו מתאים, שכן מקום זה היווה עבורו קרקע פורייה בפעמים קודמות בהן הסתבך.

בחנתי את המפקחים המוצעים על ידי המשיב.

כאמור, התנאי הבסיסי לשחרורו של עצור לחלופת מעצר, הוא יכולתו של בית המשפט ליתן בו אמון, שיעמוד בתנאי שחרורו (מ"ת 4512-02-16 מדינת ישראל נ' צ'רניאבסקי(עציר))).

בענין 'צ'רניאבסקי מפנה ביהמ"ש לבש"פ 9573/09, סלימאן נ' מדינת ישראל, שם עמד כבוד השופט ג'ובראן על

האמון שיש ליתן בנאשם על מנת שביהמ"ש יורה על שחרורו לחלופת מעצר:

"על-מנת שיורה בית המשפט על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר, עליו בראש ובראשונה להשתכנע כי ניתן ליתן באותו נאשם את האמון שלא ינצל לרעה את דבר שחרורו ויביא להפרת תנאי חלופת המעצר שנקבעו... ואולם, מדפוס התנהגותו הסדרתי של העורר, בתחום התעבורתי, עולה החשש כי לפנינו נאשם שאין אימת הדין שורה עליו - וככזה, יקשה עלי לראות כיצד ניתן לתת בו את האמון שלא יביא להפרתם של תנאי חלופת המעצר שיקבעו בעניינו..."

אכן, בדין טען העורר כי בפסיקה נקבע שלרוב אין מורים על מעצרו עד תום ההליכים של נאשם שלו מיוחס אך דבר ביצוען של עבירות תעבורה... בצד האמור נפסק כי בנסיבות יוצאות דופן, כאשר התנהגותו של הנאשם מלמדת כי אין ליתן בו אמון וכי הוא יסכן את שלום הציבור, יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים..."

סיכום והחלטה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, בחנתי את המפקחים שהציע המשיב, בחנתי את נסיבות ביצוע העבירה כעולה מהראיות שבידי המשטרה, והאזנתי אף לדבריו של המשיב עצמו, איני סבורה כי המשיב ראוי לאמון בית המשפט ולשחרור לחלופת מעצר.

אני בדעה כי אין בחלופה המוצעת כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת לציבור מהמשך נהיגתו של המשיב. לא מצאתי כי ניתן לתן אמון במפקחים המוצעים, האם ואחיו של המשיב.

התרשמתי כי הם אינם מהווים עבורו דמות סמכותית. עד היום המשיב שב ואחז בהגה חרף העונשים שהוטלו עליו, והמאסר המותנה שהושת עליו, וכל זאת כשהוא יוצא מביתו, המקום המוצע לחלופת מעצר, בו מתגוררים אמו ואחיו, המוצעים כמפקחים.

לא השתכנעתי מעדותם של המפקחים כי יש בכוחם למנוע מהמשיב לחזור לסורו ולמנוע הישנותם של העבירות. האח, המבוגר מהמשיב בשנתיים בלבד, והאם, לא ידעו על כלל העבירות המיוחסות לכאורה למשיב, מלבד עבירה לכאורה של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

המשיב שב וביצע לכאורה עבירות חמורות, בפעם השנייה נהיגה בפסילה ובפעם הרביעית נהיגה ללא רישיון נהיגה מעולם. בנוסף, למשיב רישום פלילי מהשנים האחרונות ועומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה בן 5 חודשים. גם זה לא הרתיעו והוא שב וביצע לכאורה את אותן העבירות.

המשיב מעיד בהתנהגותו כי אין לו מורא מהדין ומפגין זלזול בהחלטות ביהמ"ש ומי יארוב כי הוא לא יפר תנאי חלופת מעצר.

בהעדר אפשרות להפחית את הסיכון הנשקף מהמשיב בכל דרך אחרת, פרט למעצרו, אני קובעת כי אין למשיב חלופת

מעצר.

נוכח האמור, אני מורה כי המשיב יעצר מאחורי סורג ובריח וזאת עד לתום ההליכים נגדו.

מאחר ודנתי בבקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים ונחשפתי לחומר הראיות, התיק העיקרי יועבר לכבוד השופט בכר לקביעה בפניו.

**ניתנה והודעה היום א' שבט תשע"ח,
17/01/2018 במעמד הנוכחים.
אסתר טפטה-גרדי, שופטת**

ניתנה והודעה היום א' שבט תשע"ח, 17/01/2018 במעמד הנוכחים.

אסתר טפטה-גרדי, שופטת

הוקלד על ידי דליה רוטפלד